

BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTA OFICIALA A EPISCOPIEI ARADULUI

Redacția și Administrația
ARAD, STR. EMINESCU 18

Redactor:
Prot. Dr. P. Deheleanu

APARE DUMINECA

IN PAS CU VREMURILE

Când spune Cronicarul că nu vremurile sunt sub cârma omului, ci omul bietul, sub cârma și puterea vremurilor; când spune Psalmistul: „Toate se vor învechi ca o haină... și se vor schimba” (Ps. 101, 27); când spune Iisus că, „va veni vremea” când ne vom închina așa și așa... (In. 4, 23); când spune Pavel „să lepădăm pe omul cel vechi” (Ef. 4, 22; II Cor. 5, 17), trebuie să înțelegem că viitorul aduce anumite prefaceri pe care nu le putem innăbuși orice am face și oricât am simpatiza cu trecutul.

Mozaismul T. V. era o vechitură despre care Domnul Hristos a spus tot des: „Ați auzit că s'a zis celor din vechime... dar eu vă spun...” (Mt. 5, 21, 33, 38, 43). Despre aceeași rânduială veche, apostolul Pavel scriea: „După ce a venit credința, nu mai suntem subîndrumătorul acesta (Legea Veche)” (Gal. 3, 25). De bună seama, că paznicii acelor rânduieli își rupeau cămeșile de mânie și neputință față de astfel de innoiri. În zadar.

Sclavia, rasismul, poligamia, robia femeii, sunt stări care s'au abolit conform scrisii apostolului Pavel: „Nu mai este nici Iudeu nici Grec, nu mai este rob nici slobod, nici parte bărbătească nici parte femeiască” (Gal. 3, 28).

Fiecare cap de vreme își are căciula ei. Fiecare război cu praștia, cu săgeata sau cu tunul său. Impărățiile și regatele și-au avut vremea lor de folos netăgăduit, după cum și-a avut rostul la timpul său plugul și grapa de lemn sau peana de gâscă pentru scris.

Monarhii n'aveau faimă bună încă de pe vremea Mântuitorului: „...cei cu hainele moi sunt în palatele împăraților” (Mt. 11, 8). Și oare dela care împărat să fi rămas faimă bună? Dela Ahav, care a mâncat viuța săracului Nabot? Dela neevlaviosul Belșatar? Dela Irod cel Mare disprețuitorul pruncilor? Dela chefliul Irod Antipa? Dela Irod Agripa, care

inchidea și ucidea Apostolii? Dela Nero sau Dioclețian, faima cea bună?

Monarhia este forma de guvernământ în care, în ordine socială, nu se face nimic decât prin voința unuia. Democrația este regimul în care fiecare cetățean, fiind investit cu drepturi politice, participă la facerea legilor și la conducerea țării sale.

Doctorul Biserici apusene, Toma D' Aquino scrie că, toate regimurile pot duce la abuz, dar, „dintre toate regimurile care pot duce la nedreptate, cea mai tolerabilă e democrația și și cea mai grea de suportat e regalitatea devenită tiranică” (De Regimine, L. I, C. III).

„Regimul democratic presupune un nivel superior de inteligență și de moralitate, din două motive: libertatea lăsată cetățenilor fiind mai mare și constrângerea legală mai puțin extinsă, trebuie ca cinstea fiecăruia să contrabalanseze spre a preveni excesele independenței și de a suplini ceea ce lipsește din partea coacțiunii guvernamentale; facerea legilor fiind la bunul plac al mulțimii, trebuie să fie fiecare cetățean suficient de cult spre a discerne binele general și să fie destul de generos spre a-l prefera intereselor lui imediate și particulare”. (G. Sortais: *Traité de Philosophie*, t. II).

„Nu trebuie cine știe câtă probitate unui guvernământ monarhic sau despotic, spre a se menține. Forța legilor într'unul, brațul totdeauna ridicat într'altul, regulează și cuprind totul. Pe când într'un stat popular, e nevoie de un resort în plus, care e virtutea... ceea ce numesc virtute în republică, e iubirea patriei, adică iubirea egalității” (Montesquieu: *De l' Esprit des lois*, L. III, Ch. III).

„Dacă arunci o privire generală asupra istoriei din timpurile creștine, vei observa că mersul progresiv al civilizației este totdeauna în sensul democratic; tinde să-l facă pe popor din ce în ce mai stăpân pe el însuși, stăpân

al guvernării sale ...Evoluția aceasta e legată de altfel de un tot de condițiuni de ordin moral și economic, care, peste orice vicisitudini, indică o constantă ascensiune populară". (Ch. Antoine: Cours d' Economie sociale, X. Art. IV).

„Ceea ce știu din istorie, mă face să cred că democrația este termenul natural al progresului politic și că Dumnezeu conduce lumea în spre acesta; dar mărturisesc totodată, că Dumnezeu conduce aci pe căi aspre și în ciuda exceselor care pot surveni" (Tr. Ozanam: Lettres, t. II. Cf. și: Jellinek: Die Erklarung der Menschen und Bürgerrechte).

„Omenirea tinde către nivelarea intelectuală, morală și economică. E procesul evoluției democratice. Ca discipol al Evangheliei, n'am niciun motiv de a mă întrista; dimpotrivă, trebuie să salut în ceea ce are această tendință de legitim, o biruință întârziată a cugețării creștine" (Mgr. d' Hulst, citat de Mgr. Baudrillart în Vie de Mgr. d' Hulst, t. I).

„In loc de a blestema și de a murmura, nu-i mai înțelept să muncești cu tragere de inimă la îmbunătățirea morală și materială a poporului spre a-l face mai vrednic de marele rol pe care i-l rezervă viitorul? In loc de a plânge zadarnic pe ruinele unui trecut pentru totdeauna dispărut, nu-i mai patriotic să puni mâna curajos la lucru și să duci piatra de zi-

dire la cetatea viitoare? Creștinii ar trebui să aibă totdeauna în minte aceste cuvinte ale cardinalului Mermillod: „Poporul va fi, până la urma urmei, al acelora care-l vor fi iubit și slujit mai mult" (G. Sortais: Les catholiques en face de la Democrație... L. I. Ch. V; La crise de liberalisme ch. V.).

„Puterea și slava Republicii Populare Române se restrâng asupra fiecăruia dintre fiii ei... tot ceea ce este făcut în interesul poporului și a umanității este plăcut lui Dumnezeu" (I. P. S. Patriarhul Nicodim: Pastorală cu prilejul proclamării R. P. R.).

J. de Maistre scrie: „Popoarele își au forma de guvernământ pe care o merită". Noi Români, la 1948 de ani după Hristos, am meritat, ni se cuvine, ni se potrivește, suntem copti, suntem maturi pentru forma aceasta de guvernământ: a republicii populare (nu a republicii de esență atlantică).

Sfânta Scriptură dela Rom. 13, 1, ne asigură că stăpânirea aceasta nu-i amăgire: „Nu este stăpânire care să nu vină dela Dumnezeu".

In numele lui Dumnezeu, să fim mulțumitori și împăcați cu trecutul, și să fie deci bine venită noua stăpânire, în al cărei viitor să ne punem buna și îndreptățita nădejde.

Pr. GH. PERVA

Iubirea creștină și chemarea sacerdotală

Iubirea este cea mai mare poruncă, sete de viață, căldură și hrană necesară sufletului. In înțeles duhovnicesc iubirea este cel dintâi motor care ne ajută în sporirea faptelor bune. A vorbi despre iubire în sens creștin, înseamnă a raporta iubirea către Dumnezeu și aproapele. Iubirea a fost propovăduită de toate religiile; a propovăduit-o și trăit-o în fapte — mai ales — Mântuitorul nostru, care a întemeiat, religia iubirii. „In ultima instanță iubirea e stâlp al puterii sufletești, temeiul și încheietura spiritualității omenești, care-și are izvorul în Dumnezeu. Fără această caldă pulsație a iubirii Dumnezeiești, lumea n'ar avea nici-o frumusețe și armonie.

Despre om se spune că e chipul și asemănarea lui Dumnezeu. „Chipul" este spiritualitatea sufletului din noi, iar asemănarea este sămânța dragostei divine, sădită în fiecare ființă omenească. Iubirea e un simțământ de depășire peste noi înșine, de generoasă dăruire a propriei noastre ființe pentru bucuria și fericirea altora. In felul acesta iubirea e ridicată la rangul de virtute — și încă cea mai mare. — Iubirea ca dăruire desinteresată pentru făpturile lui Dumnezeu este un dar scoborit din împărăția divină.

Dumnezeu este iubire, — zice Evanghelistul Ioan. Pe măsură ce iubirea noastră crește simțim pe Dumnezeu mai real în sufletul nostru, până ce ajungem să-L cunoaștem față cătră față. A iubi pe Dumnezeu și pe oameni este a împlini și legea și profeții. Cel ce rămâne în iubire, în Dumnezeu rămâne și Dumnezeu în el. (Ioan 15, 9). Religia creștină nu se poate înțelege despărțită de iubire.

Dragostea creștină — în general — este un dor, o năzuință a sufletului după un bun fie simțual, fie Divin; o aplicație și o dorință de a ne apropia de ce e bine și frumos; o dăruire harică a ființei noastre omenești lui Dumnezeu, pe care iubindu-l ca pe-un lucru suprem ne iubim pe noi înșine și pe aproapele. Il iubim pe Dumnezeu pentru că este desăvârșit și de aceia se cere ca și iubirea noastră să fie tot așa. Nu îl iubim numai pentru că ne încarcă de daruri sau pentru că e bun față de noi, ci îl iubim pe Dumnezeu pentru că El este bunătatea și frumusețea desăvârșită, izvorul nesecat de iubire. Obiectul iubirii este întâi Dumnezeu, apoi noi înșine și aproapele întrucât suntem oglinzi ale frumuseții lui Dumnezeu. Egoismul e redus în iubirea creștină și existența

altora se admite la nivel egal cu propriul subiect (Dr. D. Stăniloae: Iisus Hristos sau restaurarea omului).

Iubirea față de aproapele este floarea pe care Dumnezeu a sădit-o în inimile tuturor oamenilor. Multe din aceste flori însă s'au ofilit sau au fost strivite și în locul lor ura între oameni a pustiit inimile aducând moarte și lacrimi. Astfel la antipodul iubirii stă ura, ca ceva negativ și disprețuit. Dumnezeu își arată aceeași iubire pentru toată lumea, pentruca la rândul său și omul să răstrângă asupra tuturor darul de iubire pe care Dumnezeu i l-a făcut și mereu îl face. Două lucruri pot ajuta sufletul să iasă din strânsorile înăbușitoare ale materiei din lumea aceasta: 1) Sentimentul lipsei de valoare a lucrurilor din lumea aceasta — și a le socoti de niciun folos pentru viața cealaltă — și 2) Amintirea de originea și valoarea sa divină, iubirea cea mare din care s'a născut.

A iubit Dumnezeu lumea? A iubit-o și mereu o iubește. Creațiunea este expresia iubirii sale. Nu ne-am fi putut apropia de El, dacă nu ne-ar iubi și deaceia a și trimis pe Fiul său în lume, să ne arate: Calea, Adevărul, Viața. Parabola cu Oaia cea pierdută, Drahma și Fiul risipitor, sunt tot atâtea dovezi care ne arată cât de mult prețuesc oamenii înaintea iubirii lui Dumnezeu, încât chiar și atunci când vreunul dintr'ânșii apucă pe calea rătăcirii, El nu-l părăsește ci aleargă după dânsul, stăruint să-l aducă din nou la sine.

Cât de măreață ar fi fapta sau gestul unui rege, care s'ar îmbrăca în haine de muncitor — și s'ar afla între ei. Dar aceasta e nimica pe lângă Dumnezeu, care s'a îmbrăcat în zdrențele noastre omenești. „Mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are ca viața lui să și-o pună pentru prieteni“ (Ioan 15, 13). Iată exemplul de iubire!

Cheia tainei iubirii lui Hristos față de om este Crucea Sa. Fără cruce am fi știut ceva despre iubire — în general, — dar n'am fi știut nimic despre iubirea lui Dumnezeu față de noi. Abia prin moartea pe cruce a Mântuitorului, își învederează Dumnezeu iubirea fără de margini față de lume (Rom. 5, 8) — după Pr. Prof. Dr. Belu: Despre iubire, pag. 73 — Timișoara 1945.

Intemeietorul creștinismului, Iisus Hristos a spus: Poruncă nouă vă dau „să vă iubiți unul pe altul, cum v'am iubit și eu pe voi“. Din împlinirea acestei porunci face semnul după care lumea va cunoaște pe urmașii săi. „Întru aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii mei, dacă veți avea iubire unii către alții“ (In 13, 35). Le-a poruncit aceasta, pentrucă omul e în situația de a se putea decide și pentru altceva decât pentru a-și iubi semenul. Păcatul îl pândește. Împlinirea acestei porunci: iubirea, reprezentă ridicarea spre cea mai superioară desăvârșire

morală. Cum trebuie înțeleasă dragostea creștină, ne-a spus-o Mântuitorul în nenumărate rânduri, în cuvinte și parabole. (Samarineanul milostiv ș. a.) Dragostea trebuie să meargă până la jertfă, chiar de aceasta ar fi și pentru vrăjmași — „căci și aceasta ni se spune: „Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc, rugați-vă pentru cei ce vă prigonesc“ — Motivarea dragostei către vrăjmași, este idealul desăvârșirii morale, al asemănării omului cu Dumnezeii: — „Ca să fiți fiii Tatălui vostru cel din ceriu, care răsare soarele peste cei buni și peste cei răi și plouă peste cei drepți și peste cei nedrepți.“

Ce suntem noi și ce dragoste avem?

— Un pictor a pictat pe Iisus Mântuitorul nostru bătând la ușă. Arătând tabloul unui prieten, acesta i-a zis: Tabloul e destul de bine reușit, dar la ușă îi lipsește închizătoarea (zaru) din afară. Pictorul i-a spus, căutând să-l convingă, că tabloului nu-i lipsește nimic, pentrucă așa e realitatea: ușa e închisă pe dinăuntru, și depinde de noi dacă o deschidem sau nu.

Cam așa e starea noastră. Temple spoite pe dinafară, dar în interior pline de murdărie și urăciune. Iar noi de cele mai multeori nu ne saturăm să admirăm templul ființei noastre, care — după a noastră părere — e așa de frumos și strălucit. Dacă am săpa puțin în ceace suntem sau ne vom privi mai de aproape, vom vedea că nu ne mai rămâne pricină de laudă. Ne convingem că nu suntem decât neputincioși, deșertăciuni și slăbiciuni. Înțelegem că tinerețea și frumusețea nu sunt decât flori ce prea repede se veștejesc, visuri ce incurând se termină. Câtă vreme nu ne căutăm mai adânc și nu înțelegem să ne smerim noi înșine, nu suntem în stare să ne ridicăm și să strălucească în noi virtutea iubirii. Rușinea și josnicile la care omul s'a lăsat dus de pofta trupului, au corupt adevărata concepție despre iubire, reducându-o la o mulțumire a simțurilor sau în cel mai bun caz la o simplă funcțiune genetică. O astfel de doctrină n'o putem admite, pentrucă știm că iubirea vine dela Dumnezeu și El a rânduit-o ca să fie în natura omenească o unire de suflete, înainte de a fi o unire de trupuri. Intemeiată pe o astfel de iubire numai trupeză, dezastrul e aproape de suflet. (Dr. Prietro Babina: Iubire și instinct trad. de Dr. A. Leluțiu — Blaj 1944).

Creștinismul a adus o nouă concepție de viață: iubirea și prin aceasta omul a fost ridicat pe culmea ordinii politice și sociale. Iisus Hristos n'a venit să dea minții doctrine noi și nici să răspundă la curiozități intelectuale. A venit să dea răspunsul unei singure întrebări ce frământa mintea omenească: ce să facă să se mântuiască? — Și răspunsul la această întrebare n'a fost teoretic, ci în raport de dragostea către Dumnezeu și aproapele: „Să iubești din toată inima, pe Dumnezeu și aproapele“.

„Iubirea nu întreabă nemulțumită cum s'a ajuns la relația dintre tine și cei pe care îi iubești. Iubirea este afirmarea acestei relații, e afirmarea celor iubiți“. (Dr. Stăniloae D. op. cit. pag. 266).

Iubirea: Valoarea omului constă în măsura în care-și arată iubirea tradusă în fapte față de Dumnezeu și semenul său. „Ești atât cât dăruiești și iubești (atât) cât jertfești pentru Dumnezeu... și om... Și cu cât iubirea se arată mai mult, cu atât crește. Cu cât faci mai mult bine, cu atât ai tot face. Aceasta e aurul sufletului, valuta ființei omenești. În calea acestei realizări a iubirii, diavolul caută să ne pună piedeci, să ne slăbească credința. Datoria e să nu ne lăsăm. Dacă am primit această comoară: „religia iubirii“, dela înaintași, trebuie s'o lăsăm să treacă prin noi și la urmași. Și aceasta depinde de vrerea noastră. (Va urma)

Pr. Gh. Șerb

Holdele albe și secerătorii

Cel ce și-a ales drumul vestirii Evangheliei știe, că munca trebuie făcută cu răbdare multă, chiar cu foarte multă răbdare. Arunci cuvântul, seminii, lucrezi ani de-arândul și nu este permis să recoltezi și nici măcar să faci socoteala realizărilor tale. Și ca om simți amărăciunea opreliștei, căci odată cu munca depusă, tu ai jertfit zile din cea mai frumoasă vârstă și te-ai dăruit fără precupețire, cu credință și dragoste.

Dar ca administrator al unor taine cerești, îți dai seama, că răbdarea este un rod binecuvântat al credinței lucrătoare. Innoit în Duh adâncești brazda și n'ai timp de bocit. Egoismul tău vroia să vadă în afară holde albe, rod al muncii tale, dar el acum își slăbește puterea și te lasă să recunoști, că lucrarea se începe cu tine.

Mi-au plăcut procesiunile. Am organizat multe, cu aspect impunător. În satul meu natal aceste procesiuni au un colorit într'adevăr solemn. Mulți, în strale albe, brodate în culori vii, în rânduri dese, înaintând sub razele aurii, în vraja melodiei de polileu, te învăluie într'o haină de bunătate să crezi în puterea de înnoire a sufletelor, adunate cu gând creștinesc de laudă.

Lucrarea de înnoire poate începe dar nu se termină prin aceste manifestări publice. Tu suflet, trebuie să devii pentru Dumnezeu o holdă albă. Din starea ta întunecată de gânduri egoiste și cernită cu prejudecăți, ești chemat să te înnoiești cu spălare de apă prin cuvânt. Cuvântul să-ți vorbească, să te avertizeze, să te învelească și să te mângâie, deci să lucreze ca și factorii climaterici asupra bobului.

Cuvântul să lucreze trei anotimpuri și atunci să aștepti rod: toamna, iarna și primăvara.

Da, toamna este aruncat cuvântul. Îl primești rece, căci soarele credinței este slab. Totuși, convins

că Iisus te cheamă, îl urmezi, îi admiri minunile, îi tâlmăcești pildele și-i administrezi tainele. Nu pornești singur. Doar în suferință — spre Golgota — prietenii și însoțitorii se strecoară pe alte căi. Sus lângă cruce, acolo, de multe ori te trezești singur.

Așa te prinde gerul iernii. Firișorul plâpând al vieții spirituale nu-și are destulă putere iar stratul alb — Duhul încrederii — nu-l acopere pe deplin. Mai este influența omului vechiu, care vede binele, dar urmează răul.

Vine primăvara, când dorința de a iubi și a crede învie într'un corp îmbătrânit. Holdele sunt acum verzi, dar nu te poți încă bucura. Toată trăirea acum este un dor după dreptate, după pacea inimii.

Înaintând în creștere și desvoltare încep a se deosebi notele caracteristice ale fiecărui suflet, încep a se pregăti pentru totala dăruire, secerișul.

După îngroparea cu Hristos, după îmbrăcarea în Hristos prin botez și pocăință după faptele produse de credință în conștiința, că ești fiu și moștenitor, ajungi la bucuria sufletească, rezultat al împăcării cu Dumnezeu.

Samarineanca a lăsat ciutura, a uitat apa din fântâna lui Iacob, după ce prin credință a ajuns la apa cea vie și a devenit holdă pentru Dumnezeu și secerător pentru întregul sat. Aceasta mai întâi, apoi celelalte! Trezirea prin credință! După aceasta și-a regăsit femeia ciutura, după aceasta și-au reluat bărbaii plugul și copiii jocurile.

Dacă credincioșii au ajuns să spună celui ce le vestește pe Iisus: „Acum nu mai credem pentru vorba ta, că înșine am auzit și știm, că acesta este cu adevărat Hristos, Mântuitorul lumii“ atunci pentru Dumnezeu ei au devenit holdele albe, gata de seceriș, iar pentru ceilalți oameni, ei pot fi secerătorii neobosiți. Iată de ce se spune că holdele sunt multe cu seceriș bogat. Mulți aud cuvântul, mulți iau parte la procesiunile, cari trezesc, dar puțini se reîntorc cu bogăția darului de sus în mijlocul semenilor lor, după ce cuvântul a trăit în suflet cele trei anotimpuri. Puțini au răbdarea să întoarcă și cealaltă parte a obrazului fiind odată loviți, puțini doresc să se adape continuu din apa cea vie a credinței, puțini se dăruiesc și foarte puțini cunosc valoarea acestei dăruiri, care este singura fericire și unica bucurie statornică în lume „căci nu mai trăiesc eu ci Hristos trăiește în mine“ (Gal. 2, 20).

Teofan

Rugăciuni pentru bolnavi

Cauza tuturor durerilor și a năcazurilor din lume, sunt fără indoială păcatele și fărădelegile oamenilor. De aceea, Mântuitorul de câte ori vindeca bolnavii, totdeauna îi întâmpina cu dumnezeieștile cuvinte: „Fiule, iartă-se ție păcatele tale“ (Marcu 2, v. 5) și bolnavii, sau îndrăciții, se vindecau în-

dată. Mântuitorul atinge și tăia pricina boalelor lor, adecă păcatul, dela rădăcină; iar după ce îi vindeca, le zicea cu blândețe și bunătate: „Iată, te-ai făcut sănătos, de acum să nu mai greșești ca să nu-ți fie mai rău“ (Ioan 5, v. 14).

Privirile dulcelui Mântuitor, totdeauna au căutat cu milă, spre cei în suferință și ajutorul său n'a întârziat pentru cei în necazuri și scârbe. „Nu trebuie să sântețoșilor doitor ci bolnavilor“. „Și a străbătut Iisus toată Galileia învățând în sinagogile lor și propovăduia Evanghelia împărăției, tămăduind orice boală și neputința în popor“ (Matei 4, v. 23).

Această putere a împărțit-o Fiul lui Dumnezeu și Sf. săi Apostoli când i-a trimis în lume să vestească Evanghelia, dându-le putere prin Duhul Sfânt să lege și să deslege păcatele oamenilor, să vindece bolnavii și să isgonească duhurile rele prin rugăciuni și Sfintele taine. „Tămăduiți pe cei neputincioși, înviați pe cei morți, curățiți pe cei leproși pe demoni scoateți afară“ (Matei 10, v. 8).

Privite în linii generale, boalele omești prezintă două aspecte cu acelaș numitor comun, păcatul. Unele boale sunt simple urmări ale păcatelor mai ușoare, după cuvântul Psalmistului: „Din pricina mâniei tale nu e sănătate în trupul meu, nu e pace în oasele mele, din pricina păcatelor mele“ (Psalm. 37, v. 3).

Altele, ca urmări ale păcatelor grele. Prin îngăduința lui Dumnezeu, diavolul ia în stăpânire pe om, în parte, sau în totul. Și această ființă omească, e stăpânită și muncită de diavolul. Epilepticii, paralizicii, îndrăciții, lunaticii și cei cu duh pitonesc, amintiți de Sf. Scriptură, sunt tipurile acestor fel de bolnavi. Omul căzând și perzistând în păcate grele, ingerul Domnului îl părăsește și locul lui îl ocupă duhul rău. „Saul a păcătuit, Duhul lui Dumnezeu s'a depărtat dela el și l-a stăpânit duhul rău“ care era trimis dela Domnul. Slujitorii lui Saul i-au zis: „Iată un duh rău dela Dumnezeu te muncește“. (I. Samul 16, v. 14-15).

Biserica noastră drept măritoare a ținut seama de acestea neajunsuri și pentru a veni în ajutorul credincioșilor, prin sf. Părinți, a întocmit anumite rugăciuni sau slujbe pentru vindecarea boalelor și isgonirea duhurilor rele și necurate. Aceste slujbe se săvârșesc fie acasă la bolnavi, fie în sf. biserică.

Această putere de vindecare și de isgonire a duhurilor rele, Mântuitorul a încredințat-o Apostolilor și ucenicilor săi, cari la rândul lor, prin punerea mâinilor, au încredințat-o slujitorilor sfintelor altare (Marcu 16 v. 12).

Prin urmare, preoților le revine sarcina de a săvârși astfel de rugăciuni pentru cei în suferință. Sfântul Vasile cel Mare, are minunatele rugăciuni de isgonire a duhurilor rele.

Mai presus de acestea rugăciuni „Sfinții Apos-

toli, la porunca Mântuitorului, au instituit taina sf. maslu, când prin rugăciunile preoților și ungerea cu untdelemn sfințit, credincioșii dobândesc iertarea păcatelor, vindecarea boalelor trupești și sufletești și alungarea duhurilor necurate. Această sf. taină are temeul ei biblic în cuvintele: „Dacă este cineva între voi bolnav să cheme preoții Bisericii să se roage pentru el, ungându-l cu untdelemn în numele Domnului“ (Iacov 5, v. 13-15).

Biserica noastră nu nesocotește nici știința medicală, ba din contră a conlucrat cu ea pentru alinarea suferințelor. Sf. Biserici se datoresc primele spitale, pentru îngrijirea și adăpostirea bolnavilor, după modelul pridvoarelor dela Lacul Vitezda.

Medicii sunt considerați de biserică în mare cinste, pentru că prin înțelepciunea lor dată de Dumnezeu, ajută la alinarea durerilor. „Cinstiți pe doctor mai înainte de a avea nevoie de el, cu cinstea ce i-se cuvine, căci și pe el l-a făcut Domnul. Căci doctorul își are istețimea lui dela Dumnezeu și dela stăpânire primește daruri“ (Sirah 38 v. 1-2)

Știința medicală clasifică boalele în trei categorii, după împrejurările și modul în care se vindecă:

- a). Boale cari se vindecă fără nici o intervenție.
- b). Boale cari se vindecă prin știința medicală și ajutor dela Dumnezeu.
- c). În fine boale cari se vindecă numai prin rugăciune, credință și post.

Deaceea e de lipsă consultarea în caz de boală atât a medicului trupesc cât și a celui sufletesc, a preotului, pentru însănătoșarea cât mai rapidă a bolnavului. Pentru că unele sunt doctoriile trupești și altele sunt cele sufletești. Unele sunt mijloacele de vindecare lumești altele sunt de natură spirituală cari vindecă și trupul și sufletul.

Din partea bolnavului se cere credință și post, din partea preotului rugăciune ferbinte către Dumnezeu.

Astăzi, mai mult ca ori când, proroci mincinoși cutreieră satele, însușindu-și lucrările dumnezeiești cu dela ei putere, lucrând fărădelegea. Aceștia sunt profanatorii celor sfinte și slugi ale satanei, după cum scrie la Fapt. Ap.: „Niște excrociști iudei, cari umblau din loc în loc, au încercat să cheme numele Domnului Iisus peste cei ce aveau duhuri rele, zicând: Vă jur pe Iisus, pe care-l propovăduiește Pavel, să ieșiți afară! Cei ce făceau lucrul aceste erau șapte feciori ai lui Sceva, un preot iudeu din cei mai de seamă. Duhul cel rău le-a răspuns: Pe Iisus îl cunosc și pe Pavel îl știu, dar voi cine sunteți? Și omul în care era duhul cel rău a sărit asupra lor, i-a biruit pe amândoi și i-a schingiuit în așa fel, că au fugit goi și răniți din casa aceea“ (19, v. 13-17).

Iată temeul biblic al rugăciunilor pentru bolnavi. Orice abatere dela aceste adevăruri este fărădelege. Fărădelege și urăciune înaintea lui Dum-

nezeu sunt farmecile, vrăjile și chemarea morților, considerate ca lucrări satanice și ca atare condamnate de Biserică.

Ca încheiere mă adresez fraților mei în Domnul liturghisitori, ca după orice rugăciune la bolnavi, să rostească și rugăciunea de mai jos, cu punerea mâinilor, pe capul bolnavului, pentru că e necesară, potrivit și aducătoare de har: „Darul Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos cel dat sfinților săi ucenici și Apostoli zicând „Pe bolnavi mâinile le veți pune și bine le va fi“. Printr'ânșii este dat și nouă nevrednicilor robilor săi, acel dar să te tămăduiască pe tine fiule și fratele nostru cel duhovnicesc, de toată boala și neputința sufletească și trupească ce te-a cuprins, dăruindu-te Bisericii sale întreg, cinstit, sănătos, întru zile îndelungate, bineumblând și făcând poruncile lui Dumnezeu, acum și pururea și în veci vecilor, amin. (Molitelnic p. 407).

Pr. Dr. R. Popa.

Material pentru predici

La Dumineca a 16-a după Rusalii.

„Se cuvenia ție să fi dat argintul meu schimbătorilor, și venind eu așa fi luat al meu cu dobândă“.

(Mt. XXV, 27)

Asemănarea creștinului cu un schimbător de bani.

Așa a grăit Domnul către sluga sa cea leneșă, și așa va grăi Hristos, Domnul nostru, fiecăruia dintre noi, când va veni la judecată și va cere banii săi cu dobândă. O, cât de mare și nespusă este dragostea Domnului! El oprește oamenilor dobânda și însuși el cere dobândă. Dar pentru ce? Pentru că dobânda cea omenească este vrednică de osândit și defăimat; iar cea dumnezească este vrednică de laudă și de toată aprobarea. Dobânda cea de bani, vatămă atât celui ce o dă, cât și celui ce o primește. Pe cel ce o ia îl duce în iad, iar pe cel ce o dă îl face mai sărac decât înainte. Ce poate fi mai grozav, decât când cineva trage câștig din lipsa apropielii său și nenorocirea apropielii său o stoarce în folosul său? Ce faci, o, omule? Nu deaceea a venit săracul înaintea casei tale, ca să-i mai înmulțești sărăcia, ci pentruca tu să-l scapi de dânsa. Despre camătă se poate spune cu tot dreptul, ceea ce Solomon a zis despre păcat îndeobște. Dar ce zice Solomon despre păcat? „Un timp îndelungat el este dulce pentru gâtlejul tău, dar după aceea îl vei afla mai amar decât fierea, și mai ascuțit decât o sabie cu două tășuri“. (Pilde, V. 3). Această încercare o fac toți cei ce iau bani cu camătă. La început, când primesc banii, ei simțesc oarecare ușurare; dar numai pe un timp scurt. Iar după ce dobânzile cresc și povara datoriei covârșește puterile,

ceea ce mai înainte era dulce gâtlejului lor, se arată acum mai amară decât fierea și mai ascuțită decât sabia cu două tășuri, când ei adeseori se văd nevoiți a înstrăina întreaga lor moștenire părintească.

Să trecem acum dela cele simțuale, la cele duhovnicești. „Se cuvenea ție, zice Domnul, să fi dat argintul schimbătorilor“. Prin schimbători înțelege el pe voi, cari auziți aceste cuvinte. Inșă pentru ce Dumnezeu v'a numit schimbători? Pentru ca să vă învețe că tot ce auziți trebuie să cercetați cu aceeași îngrijire, precum aceia ispitesc și cercetează monețele ce primesc. Precum schimbătorii de bani leapădă o monetă falsă și care nu are tiparul cel adevărat, dimpotrivă, pe cele bune și adevărate le primesc și așa deosebesc pe cele mincinoase de cele adevărate; așa trebuie să faci și tu: să nu socotești toate adevărate câte auzi, ci mai vârtos să în-lături dela tine pe cele false, iar pe cele adevărate și care îți ajută la mântuire să le întipărești în sufletul tău. La aceasta ai tu și cumpănă și cântar, — negreșit nu de cele de fier sau de aramă, — ci de acelea de cari se cuprind în obiceiurile cele curate și în credința cea adevărată și cu acestea trebuie tu să cercetezi tot cuvântul ce auzi. De aceea se zice: „Fiți schimbători buni“, nu ca și cum ar trebui să ședeți în târg și să numărați bani, ci pentru ca voi fiecare cuvânt și fiecare învățătură să o cercetați cu tot dinadinsul. Deaceea scrie apostolul Pavel: „Toate să le cercetați și ce este bun să țineți.“ (1 Tes. 5, 21).

Dar Hristos ne-a numit schimbători nu numai pentru că noi trebuie să cercetăm toate vorbele, ci și cu privire la comunicarea celor ce ni s'au încredințat. Precum schimbătorii pierd tot câștigul dacă închid în casă banii ce au primit și nu-i comunică altora, tocmai așa se întâmplă și cu cei ce aud cuvântul dumnezeesc. Dacă tu închizi în tine învățătura ce ai primit-o aici (în Biserică) și nu o împărtășești și altora, atunci agoniseala ta va rămânea fără folos. La casele de schimb în toate zilele vedem oameni intrând și ieșind. Tot așa trebuie să fie și în privința învățaturii. La schimbători noi vedem cum unii depun la ei banii lor, alții îndată îi împrumută dela ei iarăși și așa merge toată ziua. De aici vine apoi, că schimbătorii câștigă așa de mult, deși banii nu sunt proprietatea lor, și ei trag folos așa de mare din banii străini, pentru că ei știu să-i întrebuințeze cum se cuvine. Tot așa trebuie să faci și tu. Învățăturile pe cari le primești nu sunt proprietatea ta, ci ele sunt ale Sf. Duh; dar dacă tu faci dintr'ânsele o întrebuințare dreaptă, vei trage din aceasta un folos duhovnicesc foarte mare. Deaceea v'a numit Dumnezeu schimbători.

Inșă, pentru ce Dumnezeu a numit *bani* cuvintele pe cari noi le ascultăm? Banii au chipul împăratului, și dacă nu au acest chip, nu sunt adevă-

rați, ci se numesc mincinoși. Tot așa trebuie, ca fiecare învățătură, pe care noi se cuvine să o credem trebuie să poarte întru sine chipul lui Iisus Hristos. Și mai departe: Intrebuințarea banilor înjghebează tot traiul nostru; banii sunt temelie tuturor temelilor noastre și de trebuie să cumpărăm sau să vindem ceva, totdeauna la acestea banul joacă un rol. Tot așa se întâmplă cu cuvântul și cu învățătura. Acești bani duhovnicești sunt stratul și rădăcina tuturor tratatelor celor duhovnicești. Dacă noi d. e. voim să cumpărăm ceva dela Dumnezeu, trebuie mai întâiu să plătim cu *cuvântul rugăciunii*, spre a dobândi ceea ce dorim. Când noi vedem un frate ușor la minte și lenevos, care merge spre peire, noi putem iarăși să câștigăm mântuirea sufletului său, când noi aplicăm la aceasta *cuvântul învățării* și plătim cu dânsul. Deaceia toate cele bune, ce le auzim, noi trebuie să le păzim cu toată sânguința și să le păstrăm, pentru ca iarăși să le putem împărtăși altora. Încă și despre dobânda acestor bani trebuie să dăm socoteală. Așa dar, să fim cu băgare de seamă, când primim o monedă adevărată a învățării, ca iarăși să putem pune banii noștri la alții. Căci fiecare, numai dacă voiește, poate fi învățătorul altuia. Tu nu poți să îmbunătățești o comună întreagă. Fie, dar tu poți săfătuiești la bine pe nevasta-ta. Tu nu poți să vorbești către toată adunarea, ca un preot. Fie, dar tu poți să aduci pe fiul tău la o cale mai bună. Tu nu poți învăța tot poporul. Fie, dar tu poți îmbunătăți pe slugile tale. Pentru puterile acestia nu sunt prea mulți școlari, și o astfel de învățare nu întrece măsura cunoștințelor tale; ba tocmai voi puteți a aduce pe acești oameni la rândul mult mai ușor decât preotul și predicatorul. Acesta vine la voi mai rareori, iar tu ai pe acești școlari în toate zilele cu tine; poți da învățături folositoare femeii tale, copiilor tăi, slugilor tale, atât seara, cât și la masă, ba încă și toată ziua. Dar încă și dintr'un alt temei trebuie să-ți fie fie mai ușor a-i mântui. Predicatorul, vorbind către mulțime, nu știe de ce fel de boală suferă fiecare, deaceia el trebuie în fiecare predică să aducă tot felul de doctorii. Voi însă n'aveți nevoie de aceasta, ci mai vârtos puteți cu o mică lucrare să produceți o mare îmbunătățire, căci voi cunoașteți deplin greșalele acelora care sunt cu voi în casă și deaceia puteți întrebuința împotriva lor mijloace potrivite.

Așa dar, să nu amânăm îngrijirea pentru casnicii noștri, căci cea mai mare pedeapsă și o muncă nespusă așteaptă pe acei cari se lenevesc pentru casnicii lor. Apostolul Pavel zice lămurit: „Dacă cineva nu poartă grije de ai săi și de ai casei sale, de credință s'a lepădat și este mai rău decât cel necredincios“ (1 Tim. 5, 8).

(Sf. Ioan Hrisostom).

Cărți și Reviste

REVISTA TEOLOGICĂ. Anul XXXVII. Nr. 7-10 Iulie-Octombrie 1947, Sibiu. Apărut cu întârziere, ultimul caiet al Revistei Teologice cuprinde în cele peste 100 de pagini un material select și dens de sevă duhovnicească. Seria articolelor o deschide distinsul director al acestui admirabil hebdomadur ortodox prof. univ. Dr. Grigorie T. Marcu, cu un reconfortant capitol de antropologie creștină „Răvnă și faptă“ — depășind cadrul obișnuit al unui editorial — și „fluturând — în tot cuprinsul acestui savuros eseu — flamura ispititoare... a aspirației către desăvârșire“. O scurtă dar bine documentată notiță istorică despre locuința sibiană a ierarhului martir transilvănean Sava Brancovici-Brancoveanu, semnează istoricul Dr. Ioan Lupaș. Ierod. Dr. N. Mladin desbete competent și într'un stil captivant problema „Tineretului și creștinismului“. Regretatul Dr. Seb. Stanca are în „Poesia religioasă“ juste considerații asupra izvorului de curată inspirație poetică „care este poezia religioasă a cărților noastre bisericești“. Preotul Ioan Opriș sfârșește valorosul său studiu „Moralitatea ca atitudine existențială“, subliniind în „Concluzii“ că a căutat să cuprindă liniamentele generale ale unei întregi antologii morale, combătând în special raționalismul — care plasând moralitatea în zonele inaccesibile ale raționalității pure „a distrus orice posibilitate de soluționare existențială a discordanței originare dintre existență și valoare, fără de care problema morală atât teoretic cât și practic este insolubilă“. Expunând cronologic într'un studiu (Filosofia antică pedagog spre Hristos) care s'a întins și în câteva numere anterioare ale revistei, ideile înrudite ale filosofiei antice cu creștinismul, conchide că „ideea divinității antice nu putea mulțumi dorul sufletului omenesc după paradisul pierdut“. „Românii ortodocși în revoluția rakocziăna“, un fragment din lucrarea cu acelaș nume, îl subscrie prof. Dr. Liviu Patachi. În patru pagini biografice — pline de căldură și sinceritate — I. L. descrie viața „Profesorului Dr. Ilie Beu“. Spre sfârșitul caetului prof. Dr. Nicolae Terchilă își publică lecția inaugurală a cursurilor sale de Filosofie creștină dela Academia Teologică „Andreiană“, „Actualitatea gândirii creștine“, asupra căreia spațiul restrâns nu ne permite să ne oprim. În final ierod. A. Scurtu are bune însemnări despre „Cântările funebrele ale lui D. Cunțan“. „Atitudinile“ (Gr. T. Marcu) ferme, bogata mișcare literară (completată cu semnăturile lui Dr. Șt. Zissulescu, Sabin Sibianu, Teodor Bodogae), „cronica“ (prot. Gh. Secaș) documentată și „Notele și informațiile“ interesante și actuale, completează conținutul revistei.

Pr. Teodor R. Floruțiu

Cu data de 1 Ianuarie 1948, revista „RENAȘTEREA“, organul oficial al Eparhiei Clujului a început să scoată și un „adaos pentru popor“. Suplimentul este scris pe înțelesul poporului și apare de două ori pe lună. Abonamentul costă 300 lei pe an și 150 lei pe 6 luni. Redactor este P. C. Pr. Gh. Noveanu. Foaia cuprinde articole variate, de cuprins religios și moral, precum și poezii religioase, povestiri morale, întâmplări „din lumea largă“, vorbe înțelepte etc.

Informațiuni

● **Instalarea P. S. Sebastian**, noul Episcop al Maramureșului a avut loc Duminică 28 Decembrie 1937, în orașul Sighet, cu un fast deosebit. Sf. Liturghie a fost săvârșită de trei arhieri; *I. P. S. S. Emilian* locțiitor de Mitropolit al Sucevei, *P. S. S. Dr. Nicolae Popoviciu* Episcop al Oradiei și *P. S. S. Sebastian* al Maramureșului, asistați de zece preoți și doi diaconi. La solemnitatea instalării au luat parte și câțiva miniștri și reprezentanți ai guvernului.

Decretul de numire a P. S. S. Sebastian a fost citit de *P. C. Sa Dr. Ioan Vască*, Secretarul General al Ministerului Cultelor, iar gramata patriarhală a fost citită de *P. C. Pr. Victor Cociuschi*, delegat al Sf. Patriarhii.

Au luat cuvântul cei doi Arhieri oaspeți și *Dl. Ministru Romulus Zăroni*. Tuturor le-a răspuns P. S. Sebastian, mulțumindu-le pentru cuvintele de caldă urare ce i le-au adus.

● **Un bilanț grăitor** din câmpul misionar al Bisericii noastre, datorit strădaniilor *Asociației Misionare Creștine Ortodoxe „Patriarhul Miron“*, în douăzeci de ani de existență este următorul:

9500 ședințe pentru catehizare și propagandă religioasă, însoțită de cântări bisericești și imne religioase.

60 ședințe cu rulare de filme religioase.

43 pelerinaje la Mănăstirile și satele din apropierea Capitalei.

Școală de minisionari.

Școală de colportori.

Biblioteci.

Tipografie, cu toate instalațiile necesare, la care s'au tipărit în total 2.800.000 exemplare de reviste, broșuri religioase și morale.

Diferite manuale, cărți și broșuri, în editură proprie.

Palatul sediului central al „Asociației“ (Str. S. S. Appstoli 40).

Azilul de bătrâne (Buc. str. Doinei 7).

Azilul de bătrâni (Buc. str. Gh. Coșbuc 2).

Azilul de bătrâni (Buc. str. Gh. Dragalina 20).

Cantina săracilor, funcționând neîntrerupt, la sediul „Asociației“, din 1934 până azi, servind nevo-

iașilor în chip absolut gratuit, în total 136.733 de mese.

Secția „Țarina Olarului“, cu drc propriu și toate cele necesare pentru înmormântarea creștinească a celor sărmani.

Asistență juridică și medicală.

Deschideri de biserici vechi.

Bazare și colecte pentru ajutorarea cu bani și îmbrăcăminte a zeci de mii de nevoiași adunați de pe străzile Capitalei.

Printre cei ce activează în această Frăție Misionară, sunt *I. P. C. Arhim. I. Scriban* și *Gala Galaction*, precum și un mare număr de mireni, personalități proeminente ale Capitalei. Bilanțul de mai sus e o dovadă că Biserica e activă și prezentă la nevoile celor în suferință.

● **În U.R.S.S.** pregătirea preoților se face în 12 Seminarii eparhiale și în 3 Academii de Teologie. Au fost, deasemenea, organizate și câteva cursuri pastorale, ca de pildă în Odesa și Leningrad, pentru a spori numărul preoților, potrivit necesităților sufletești ale poporului.

● **Numărul bisericilor în funcțiune, din U.R.S.S.** conform datelor comunicate de Ministerul Cultelor din U.R.S.S. este următorul: în eparhia Moscovei, 278; în eparhia Stalingradului, 60; în eparhia Iaroslavl, 210; în eparhia Odesa, 600; în eparhia Vinița, 839; în eparhia Kursk, 250. Menționăm, că la 22 August 1945, guvernul sovietic, prin ministrul Cultelor *Dl. G. G. Carpov*, a dat o decizie, prin care Bisericii ortodoxe i se recunoaște calitatea și drepturile de „instituție publică“. Prin aceeași decizie, autoritățile de Stat au fost îndrumate să satisfacă, în condițiunile cele mai avantajoase, trebuințele materiale ale Bisericii ca: procurarea de materiale de construcție, obiecte liturgice, odăjdii etc. — toate, la prețuri cât mai reduse. Intre Statul sovietic și Biserica ortodoxă rusă există cele mai bune rapoarte de colaborare. Astfel, în înțelegere cu autoritățile de Stat, Biserica a luat în grija ei pe răniții și orfanii din războiul trecut.

● **Ziua Unirii** (24 Ianuarie) a fost sărbătorită și în anul acesta, cu fastul cuvenit. În Arad la catedrală, s'a oficiat serviciul Doxologiei, de un sobor de preoți, în frunte cu *I. P. C. Păr. T. Cibian*, consilier referent eparhial. Cuvântul ocazional a fost rostit de *P. C. Prot. V. Mihuțiu*. Au fost de față *Prea Sfinția Sa Părintele Episcop Dr. Andrei Magieru*, reprezentanții autorităților militare și civile din localitate, precum și un număr însemnat de intelectuali.

● **Drapelul Republicei Populare Române** păstrează vechile culori: albastru, galben și roșu. Ele însă sunt așezate vertical și au în mijloc, pe culoarea galben, noua stemă a țării.